

PARAULA I VIDA

Benet XVI és entre nosaltres

Culminen aquest diumenge els actes de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) celebrada aquests dies a Madrid. És el tercer viatge del Papa al nostre país. El primer fou a València, el 8 i 9 de juliol de 2006, per presidir els actes de la V Trobada Mundial de les Famílies. En el segon, els dies 6 i 7 de novembre de 2010, el Papa va ser a Santiago de Compostel·la i a Barcelona, en la nostra ciutat per presidir-hi la inoblidable jornada de la dedicació del temple de la Sagrada Família. Avui Benet XVI presideix la missa de clausura de la JMJ a l'aeròdrom de Cuatro Vientos —on Joan Pau II es reuní també amb els joves en el seu darrer viatge a Espanya— i amb la seva paraula els anima a donar testimoni de la seva fe en el món d'avui. Després d'una breu trobada amb els voluntaris de la JMJ, el Papa retornarà a Roma.

Benet XVI, content d'estar amb els joves de la JMJ de Sydney, el 2008

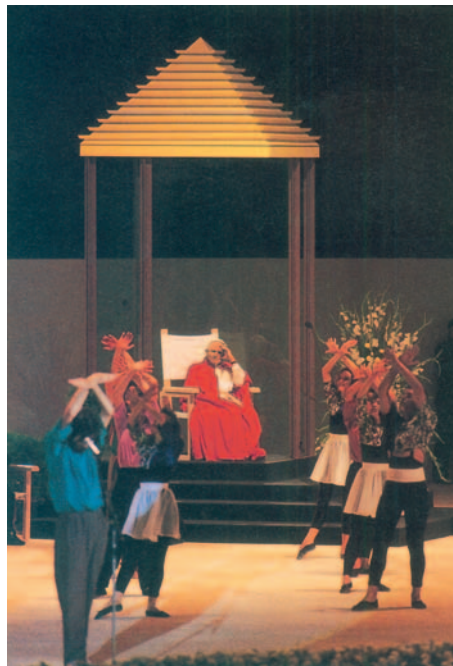
Culminen així quatre dies d'estada de Benet XVI a Madrid. Resten en la vivència dels joves i de tots els qui els hem acompanyat els actes que el Sant Pare ha presidit. L'acte de benvinguda dels joves a la plaça de Cibeles, del proppassat dijous; el viacrucis del darrer divendres, en el qual s'escollí per cada una de les estacions un dels passos de la rica imatgeria religiosa del país; la vigília de pregària d'ahir dissabte a Cuatro Vientos, centrada en la pregària i en l'adoració eucarística, amb un discurs del Papa. Benet XVI és especialment sensible a la dimensió estrictament religiosa de les JMJ. Els joves són invitats a viure una experiència de fe.

Benet XVI ha volgut aprofitar el seu viatge per fer alguns actes que complementen la seva dedicació preferent als joves en els dies de la seva estada entre nosaltres. Divendres passat al migdia, al monestir d'El Escorial, mantingué una trobada amb religioses joves. Després, en el mateix lloc, es reuní amb més de mil professors universitaris, preferentment joves. No podia faltar una trobada amb el món acadèmic, donat l'interès del Papa teòleg i professor universitari pel món de l'estudi, la investigació i la cultura. Ahir dissabte, al matí presidí una missa per als seminaristes i religiosos joves a la catedral de l'Almudena. Aquesta és una trobada que ja mantingué en la seva visita a València i de la qual té cura de forma especial, donada la seva preocupació per les vocacions sacerdotals i religioses, que representen el futur immediat de l'Església. I a la tarda, d'adreçar-se a l'aeròdrom de Cuatro Vientos per a la vetlla de pregària amb els joves, encara trobà un temps per visitar la Fundació del Instituto San José, un centre assistencial per a malalts de l'arxidiòcesi de Madrid, atès per l'orde hospitalari de Sant Joan de Déu. Una emotiva trobada amb persones malaltes i discapacitades que ens recordà la visita realitzada pel Papa, durant la seva estada a Barcelona, a l'Obra diocesana Beneficococial del Nen Déu.

Arriben avui, doncs, a la seva fi les quatre intenses jornades de Benet XVI entre nosaltres. Acabo amb una doble invitació: a la reflexió i a la pregària. Reflexió sobre les paraules que ens ha adreçat Benet XVI aquests dies. I pregària pels fruits de la JMJ de Madrid, els fruits de vida cristiana en els joves, els fruits de renovació de la pastoral de la joventut a les nostres diòcesis i els fruits també de vocacions sacerdotals i religioses per al futur de l'Església.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Record del Papa dels joves

Avui Benet XVI clausura la Jornada Mundial de la Joventut celebrada a Madrid. Amb aquest motiu, recordem la primera de les Jornades Mundials de la Joventut celebrada a Espanya. Fou la quarta JMJ, que es va reunir a Santiago de Compostel·la els dies 19 i 20 d'agost de 1989. Hi varen assistir 500.000 joves arribats de 60 països. Joan Pau II va complir el ritu dels pelegrins i va parlar als joves en el *Monte del Gozo*, o Muntanya de la Joia, el lloc des d'on els pelegrins ja poden veure les torres de la catedral i la ciutat de l'Apòstol. Aquella JMJ es va estructurar entorn del lema «El Camí, la Veritat i la Vida». En la Vetlla de pregària del dia 19, els joves, amb danses i música, varen escenificar el lema de la JMJ. El Sant Pare, després de la JMJ, també visità Oviedo i el santuari de Covadonga.

GLOSSA

Una sola carn

La sexualitat i la fe cristiana són avui, sovint, presentades com difícilment conciliables. Sembla com si la fe només pogués ser prohibició, repressió, por i sospita amb relació a la sexualitat. Alhora, frases com «si els dos volen» o «no fan mal a ningú» són ben habituals i s'han convertit, per a molts, en principis. Diu, fins i tot, una cançó: «Fer l'amor és com beure un got d'aigua...». Es vol presentar com si no tingués, doncs, cap transcendència.

Un jove religiós educador deia, tot abordant el tema en una xerrada adreçada a un grup de joves: «Què dir, des de la fe, sobre la sexualitat? La fe no és, només, qüestió de l'ànima! Som una unitat: creiem amb cos i ànima. Les conseqüències ho abasten tot. La fe té una visió de la persona. Som creats per Déu cos i ànima, també home i dona. Cridats a una única vocació: el seguiment de Jesús, que es concreta en diverses formes de vida. Crida que per a la majoria porta a deixar la pròpia família i fer-ne una de nova, ser una sola carn, lliurar-se a un altre totalment.»

«Som creats i la creació és bona. La sexualitat és una part fonamental de la persona! I el plaer sexual, també! La nostra dimensió afectiva i sexual va unida i la seva unió és ben forta, ens desborda i ens descol·loca. És diferent en els nois i en les noies... però bona!

És part del do i el regal de Déu! Som creats en cos i ànima... i aquest és el nostre origen, però quina és la nostra realitat quotidiana? No estem units, sinó més aviat desintegrats. Però vàrem ser creats per Déu, que és unió en la relació, cridats a la integració de totes les nostres dimensions: cos, sexualitat, salut, plaer, alegria, dolor, soledat, joia, paraula, promesa, raó, fe...»

La sexualitat dins el pla de Déu demana una valoració molt elevada. El sexe està lligat a la fecunditat, a la natalitat, a la descendència? Evidentment sí, de manera natural, però també lligada a l'estimació. Estem cridats a integrar totes aquestes dimensions en un equilibri viu, dinàmic. A això apunta Jesús quan diu: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn» (Mt 19,5-6). «Una sola carn», expressió forta. Vol dir la unió de tot, de totes les dimensions. Per tant, des de la fe cristiana, el *lloc* de la sexualitat és el del lliurament total de l'un a l'altre: jo em lliuro amb tot, tot jo, amb totes les conseqüències. En el matrimoni, es comparteix la vida, un projecte, el que vingui, una llar, uns fills.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: L'aprovació de V. Il·lma., que és per a mi de la major autoritat, m'aconso i em reposa donant-me a entendre que el conjunt del meu enteniment —lo únic de què jo puc respondre— és lo que preval; i així em sento animat a prosseguir (en la mida de les meves forces) l'obra d'avivació que em sembla fonamentalment necessària en la nostra gent, perquè la veig agitar-se en la superfície de les fórmules deixant-ho morir tot per dins. Aquesta és l'obsessió dels meus cinquanta anys: i em sembla observar que és també la de V. Il·lma., en l'altesa i major eficàcia de la seva obra escrita.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 14-09-1911)

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Evangelium segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Así dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio:

«Te echaré de tu puesto, te destituiré de tu cargo. Aquel día, llamaré a mi siervo, a Eliacín, hijo de Elcías: le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén, para el pueblo de Judá. Colgaré de su hombro la llave del palacio de David: lo que él abra nadie lo cerrará, lo que él cierre nadie lo abrirá. Lo hincaré como un clavo en sitio firme, dará un trono glorioso a la casa paterna.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario, / daré gracias a tu nombre. R.

Por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 11,33-36)

¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento, el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrazonables sus caminos!

¿Quién conoció la mente del Señor? ¿Quién fue su consejero? ¿Quién le ha dado primero, para que él le devuelva? Él es el origen, guía y meta del universo. A él la gloria por los siglos. Amén.

Crist lliura a sant Pere les claus del Regne del cel. Pintura de Perugino, Capella Sixtina (Ciutat del Vaticà)

▶ Evangelium según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.»

Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

COMENTARI

Qui és Jesús?

gies diverses: Déu i home vertader, Majestat, segona persona de la Trinitat, i tants altres títols i descripcions. Els artistes de totes les èpoques n'han fet representacions en tots els estils, que responen a la imatge que cada generació tenia d'ell. Segons la ideologia de cadascú, hi ha qui l'ha vist com un defensor de l'ordre establert i qui l'ha considerat un revolucionari social; hi ha qui el té per un home extraordinari i res més, i qui està convençut que és un ésser celestial que només tenia aparença humana.

Quan Jesús parla amb els seus deixebles d'aquest tema, ells li fan la llista de les opinions que la gent té sobre ell, però de seguida els re-

torna la pregunta directament a ells: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Les respostes a la pregunta per la identitat de Jesús poden ser molt diferents. Segurament allò que importa de debò no és trobar la definició millor, sinó el fet de plantejar-se la qüestió i de respondre-hi personalment. De fet, quan Pere respon certadament que Jesús és el Messies, Jesús li prohibeix que ho digui a ningú: potser perquè cap títol no és suficient per transmetre el misteri i la realitat inabastable de Jesús. Tan sols qui entra en relació personal amb ell en pot percebre algun indici.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22 ■ **dimarts:** 1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26 ■ **dimecres:** Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51 ■ **dijous** (□ Lleida i Urgell): 1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51 □ **divendres:** 1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13 □ **dissabte:** 1Te 4,9-11 / SI 97 / Mt 25,14-30 ■ **diu-menge** vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27.

Les paraules i els gestos de Jesús van cridar l'atenció des de ben aviat, i continuen fent-ho encara avui. La gent notava que en ell hi havia alguna cosa especial. La pregunta per la seva identitat va ser constant des de l'inici. I les respostes han estat innumbrables al llarg de la història. Els evangelis fan servir una quantitat notable de títols per parlar d'ell: profeta, mestre, salvador, rei, Senyor, Fill de Déu, Fill de l'home, Messies, Anyell de Déu... L'evangeli de Joan diu que Jesús és el camí, la veritat, la vida, la llum del món, la Paraula, la Resurrecció...

Més endavant, la tradició cristiana ha parlat de Jesús amb terminolo-

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (2)

La vocació: mística i compromís per la justícia

Podem considerar que Moisès és un dels grans místics de la història. El seu coneixement de la divinitat és tan fort que posa els fonaments de les creences assentades en la ment i en el cor de milions de fidels durant milers d'anys. Per bé que Abraham sigui el pare del monoteisme, no podem pas obviar que Moisès és el gran articulador d'aquest principi religiós. A ell devem el discurs doctrinal, el llenguatge ritual i les normes morals comunes als creients de les religions abrahàmiques.

Ara bé, l'experiència religiosa d'aquest místic no desconeix la realitat. Déu explica a Moisès una cosa que ell ja sap: els israelites viuen oprimits pels egipcis (Ex 3,7). La novetat de la revelació de l'Horeb és que Déu no empara els opressors sinó que es preocupa dels qui pateixen. La revelació de l'Horeb implica un punt d'inflexió en les relacions de l'ésser humà amb Déu. Però aquest no és un cas aïllat en l'univers bíblic. Altres personatges comparteixen amb

Moisès una experiència semblant que posa de manifest la predisposició divina a atendre les víctimes de la injustícia. Pensem en el profeta Samuel i la seva preocupació pel mal comportament dels fills del sacerdot Elí (1Sa 2,11-17). Pensem en el profeta Elies i l'incident de la vinya de Nabot (1Re 21), en què la seva missió serà enfrontar-se al monarca i a la reina Jezabel i denunciar el crim que han comès.

L'experiència mística de Moisès, de Samuel o d'Elies no es queda tancada en l'àmbit de la seva subjectivitat, sinó que és un autèntic èxtasi, és a dir, la sortida d'un mateix per retrobar-se amb l'altre, en particular amb els febles. La vivència religiosa implica per a ells no pas quedar-se en els fenòmens extraordinaris o recloure's en la pròpia interioritat, sinó comprometre's activament en la difícil tasca de construir un món més just. Aquesta és la vocació de Moisès.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

CARLOS GARULO

Regal de nocces

Dejús un foc de dards / Bajo un fuego de dardos (Ed. Saragossa) és un llibre bilingüe que, segons el seu autor, el salesià Carlos Garulo, és un «regal de nocces». Un regal que no s'ajusta a cap dels articles que es poden trobar a les tradicionals *l·listes*. Es tracta d'un poemari que s'inicia amb la festa de nocces, continua amb la vida real de la parella i acaba amb una invitació a anar a l'escola a la recerca de l'èxit: «Les bones pràctiques i el creixement en l'amor no deixen de ser un afer que demana un esforç seriós d'aprenentatge.»

El llibre ha estat escrit

expressament per a una boda?

Sí. Aquests *dards* van néixer per a això... i amb la pretensió de fer diana! Perquè aquest regal és un pur pretext per posar sobre la taula evocacions —i provocacions— sobre la transcendència de l'acte en què els nuvis segellen públicament la recíproca vinculació de les seves vides; en principi, per amor i per a tota la vida. I el vaig fer per a uns nuvis, perquè volia que compartissin les evocacions i provocacions ells dos, però també els seus familiars i amics. D'aquesta manera, amb una major consciència comunitària dels qui participen en l'acte, el matrimoni assoleix un major sentit i creix més robust amb el compromís i l'ajut dels altres.

I per què en poesia, únicament?

Perquè el llenguatge poètic permet dirigir-se a la sensibilitat, despertar cordialment la consciència davant d'un esdeveniment clau en la vida, compartir pensaments i sentiments per mitjà de la bellesa d'imatges, metàfores, paraules i cadència musical. És posar un emblema a la nova llar: la bellesa d'una vida en comunió, com a estímul, abans que, amb el temps, li rondi la temptació de fer-se massa prosaica.

El matrimoni, com un foc de dards, com una lluita...?

Naturalment. Què té d'estrany? Com a combat per a construir junts alguna cosa de capital importància per als dos. El matrimoni no seria res si es quedés en el dard de Cupido, com quelcom momentani, circumstancial, per romàntic i plaent que pogués ser.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

¡Desengancharlos de las pantallas!

Tanto la Asociación Americana de Pediatría (AAP) como la Asociación Española de Pediatría (AEP) llevamos algunos años alertando a los padres de que los niños de menos de tres años no pueden estar delante de ninguna pantalla. Se ha demostrado que la estimulación audiovisual continuada puede alterar la maduración cerebral de los menores y predisponerlos, por ejemplo, a desarrollar un trastorno por déficit de atención con hiperactividad (TDAH), como ya advertí en el libro *Nunca quieto, siempre distraído*.

Es decir, la *niñera electrónica* está proscrita y hay que tener tolerancia cero con ella. No obstante, quiero matizar y tranquilizar a padres y cuidadores de niños pequeños: una cosa es ponerles de vez en cuando un DVD de cuentos infantiles y otra, muy distinta, es tenerlos aparcados de manera permanente frente al televisor.

Es urgente tomarse muy en serio la supervisión del tipo de productos en pantalla que consumen nuestros hijos y del tiempo que dedican a ellos. El ordenador debe estar en un lugar de la casa a la vista de todos: el rincón de la sala de estar, o el pasillo, por ejemplo. El televisor también en un lugar comunitario: ¡prohibido dejarlo en la habitación de los niños! El videojuego tiene que estar limitado a tiempos prefijados por los padres. El móvil debe servir nada más que para comunicar cosas necesarias. Eduquémosles, pues, para que no se conviertan en *ciberadictos*.

Los padres y cuidadores habituales de los niños no deben olvidar que sus propios hábitos con las pantallas serán adoptados por los menores que tienen a su cargo. Hay que saber apagarlas a tiempo para poder hacer otras cosas, quizá más enriquecedoras para toda la familia.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Unas palabras de aliento

—Alentar... es pronunciar unas palabras de ánimo, de ayuda, que salgan del alma y se dirijan, ayuden a otra alma desolada, triste.

—Alentar... es ofrecer un gesto de benevolencia; es empujar a alguien a seguir el camino emprendido, a realizar la tarea encomendada, la misión o el servicio que se propuso un día.

Plutarco, escritor griego (40-120 d.C.) que influyó en la cultura europea a partir del Renacimiento, decía:

«No hemos de ceder fácilmente al desaliento... No hemos de apesadumbrarnos por cosas que nos pasen, nos ocurran. Ofrecer aliento es propio de una alma grande y elevada.»

El franciscano de la Cruz Blanca llamado *padre Patera*, que con otros hermanos cura, acoge, alimenta a quienes lleguen en *pateras* enfermos, exhaustos, dice:

«Nosotros procuramos alentar, animar, dar coraje, acoger a quienes llaman a nuestra puerta.»

Concepción Arenal afirmaba:

«Poco entiende de las cosas del corazón... quien no sabe que se enriquece dando, ayudando, acogiendo, alentando.»

J. M. Alimbau

(*¡Ánimo!*, Edit. Claret)

SANTORAL

21. ✚ Diumenge XXI de durant l'any. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. Dilluns. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. Dimarts. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. Dimecres. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. Dijous. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (mo-

rí prop de Cartago); sant Josep de Callassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. Divendres. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843-Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. Dissabte. Santa Mònica (Tagaste 331-Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

AGENDA

Relleu a la presidència de la Fundació Joan Maragall. El passat dia 30 de juny, en un acte celebrat a l'auditori de la Pedrera, es va produir el

relleu a la presidència de la Fundació Joan Maragall (FJM). El Dr. Antoni Matabosch, que n'ha estat president des de l'inici d'aquesta institució dedicada al diàleg entre la fe i la cultura, passà el testimoni al nou president, el Dr. Josep M. Carbonell i Abelló (en la foto), membre del primer patronat de la Fundació i ara nomenat pel cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, a proposta del Patronat d'aquesta institució diocesana dependent de l'Arquebisbat de Barcelona.

El nou president va recordar que en els seus 24 anys de vida la FJM ha estat un espècie d'Atri dels Gentils, molt abans de la seva formulació actual. «A la FJM volem promoure encara més aquesta àgora a Barcelona i a Catalunya, en la qual les grans preguntes sobre la condició humana, el sentit de la vida i de l'univers puguin debatre's en profunditat. No podem renunciar a la recerca de la Veritat, amb majúscula. La tolerància, el respecte per l'altre i per les seves conviccions, el diàleg interreligiós són actituds bones, herència ineludible de la nostra tradició cristiana, indispensables en les nostres societats cada vegada més plurals. Ara bé, aquestes actituds no poden ser obstacles per mantenir, amb fermesa i coherència les nostres conviccions més fondes i expressar-les. D'aquesta manera, un catolicisme menys acomplexat i més confessant, des del diàleg i no des de la confrontació, sense nostàlgies ni agressivitats, pot ser decisiu per oferir un camí de Veritat i d'Esperança», va concloure Josep M. Carbonell.

El Dr. Antoni Matabosch, fins ara president, va dir que la FJM ha tingut sempre vocació de pont, de mitjà de relació i intercanvi entre dues ribes, entre el cristianisme i el món actual, especialment la cultura catalana, el món dels allunyats i dels no creients en la dimensió religiosa. Com a reptes per al futur indicà, entre d'altres, incidir en el món dels joves, entrar més en les noves tecnologies, ajudar els joves pro-

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Gaudí, l'arquitecte de la llum

La llum és essencial en el plantejament gaudinià. Gaudí és l'arquitecte de la llum, del clarobscur, del joc entre els espais lluminosos i els espais tènues (mai opacs!). A la Sagrada Família, la llum (natural o artificial) sembla sortir de la mateixa construcció: dels vitralls dels murs o de les llanternes de les voltes, dels finestrals col·locats dins les façanes o dels finestrals dels cimboris.

La Sagrada Família no té una gran rosassa damunt la porta principal a l'estil de les catedrals gòtiques. Tan sols a la façana de la Passió, el vitrall del finestral és significatiu per ell mateix: s'hi representa Jesucrist ressuscitat.

L'harmonia és possible perquè la llum no fereix ni crema: es difon i s'expandeix. Llegim en l'Apocalipsi 21,23: «La ciutat no necessita que la il·lumini el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell és el gresol que la il·lumina». Ignasi Puig Boada expressa, amb una bella frase, la manera com la llum entra dins la Sagrada Família: «El doll de claror entrarà ritmada, traspasant els murs, en infinites matisacions de llum i de color.»

La llum harmoniosa de la Sagrada Família farà que els qui hi entrin experimentin la calidesa de la glòria de Déu. La llum és, doncs, la riquesa interna de la basílica, la que tot ho ennobleix i fa, per tant, innecessaris els marbres i el luxe, els mosaics d'or o els elements costosos.

Gaudí es fixa en el terme llatí *decor*, que significa *esplendor, bellesa, encís*. I no s'equivoca quan diu: «En les obres plàstiques (la qualitat) ve de la llum, la qual dona relleu, decora [...] *decor* vol dir o bé llum o bé una cosa molt relacionada amb ella, que expressa claror». El més gaudinià dels deixebles de Gaudí va ser Josep M. Jujol, tarragoní, qui, a l'església del Sagrat Cor de Vistabella, al Tarragonès, de la qual fou constructor, va inscriure part d'aquesta frase del Salm 25 (26),8, que diu així en la seva versió catalana: «He estimat la claror, l'esplendor de casa teva i l'indret on resideix la teva glòria». Ben bé podria ser aquest el resum de la vida de Gaudí.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

fessionals a esdevenir intel·lectuals cristians, treballar més coordinats amb instàncies eclesials universitàries i esdevenir un centre cultural catòlic en un edifici històric de Barcelona.

BREUS

Mn. Jordi Farré, membre de l'Acadèmia Belgoespanyola de la Història. El passat mes de juny, Mn. Jordi Farré i Muro (Lleida, 1942), rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona, fou elegit membre de l'Acadèmia Belgoespanyola de la Història, en atenció als treballs d'aquest sacerdot per a la recuperació del patrimoni cultural i artístic de l'Església catòlica i els seus estudis sobre heràldica eclesias-tica. Aquesta Acadèmia fou fundada per Fortuné Koller l'any 1953 i està formada

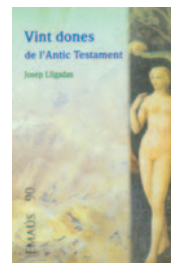
per hispanistes i experts en la història comuna entre els Països Baixos i Espanya i en les relacions actuals entre aquests països. L'Acadèmia té la seu a Madrid i cada any concedeix el Premi Flandes, en reconeixement als estudis més rellevants sobre les relacions entre Bèlgica i Espanya.

PUBLICACIONS

Edith y Teresa, dos luces para el siglo XXI, por Àngel de les Gavarres. CPL de Barcelona, 388 pàgines, 20 euros. Un estudio serio y sugerente a partir de dos carmelitas muy conocidas, Edith Stein y Teresa de Lisieux, que nos invitan a reflexionar sobre nuestra relación con Dios, a la luz de la razón.

Vint dones de l'Antic Testament, per Josep Lligadas. CPL de Barcelona, «Col·lecció Emaús», n. 90, 108 pàgines, 7,50 euros. Un llibre senzill i fàcil de llegir. Una mirada a l'Antic Testament posant-hi com a centre la història de cinc dones, amb la seva vida plena de riquesa humana i de fe.

Pares de l'Església, joves en l'Església, per Joan Torra. CPL de Barcelona, «Col·lecció Emaús», n. 91, 7,50 euros. Aquest petit llibre presenta la història d'aquells pastors i escriptors que, en els primers temps de l'Església, van començar a formular el què significava la fe en Jesucrist. Amb la solidesa dels pares i amb el vigor dels joves.

Pregar amb la immigració, per Pepe Rodado. «Emaús mayor», n. 4, 140 pàgines, 10 euros. Materials de pregària per fer present en els nostres grups i activitats aquest tema pastoral i social tan rellevant, i també per actuar-hi. Pregàries per ser utilitzades directament o per treure'n materials i idees.

Els 25 anys del document Arrels cristianes de Catalunya. La revista *Quaderns de Pastoral*, editada pel Centre d'Estudis Pastoral (CEP) de Barcelona, en el número 220, corresponent als mesos d'octubre-de-

sembre de 2010, publica dos interessants estudis sobre dos temes ben actuals: Benet XVI a Barcelona. Reflexions pastorals al voltant del temple de la Sagrada Família; i Els 25 anys d'*Arrels cristianes de Catalunya*. Adreça del CEP: c/ Rivadeneyra 6, 3r, 08002 Barcelona, t. 933 174 858, www.cepastorals.cat.

PALABRA Y VIDA

Benedicto XVI está entre nosotros

Culminan este domingo los actos de la Jornada Mundial de la Juventud (JMJ) celebrada estos días en Madrid. Es el tercer viaje del Papa a nuestro país. El primero fue a Valencia, el 8 y 9 de julio de 2006, para presidir los actos del V Encuentro Mundial de las Familias. En el segundo, los días 6 y 7 de noviembre de 2010, el Papa estuvo en Santiago de Compostela y en Barcelona, en nuestra ciudad para presidir la inolvidable jornada de la dedicación del templo de la Sagrada Familia. Hoy Benedicto XVI preside la misa de clausura de la JMJ en el aeródromo de Cuatro Vientos —donde Juan Pablo II se reunió también con los jóvenes en su último viaje a España— y con su palabra les anima a dar testimonio de su fe en el mundo de hoy. Después de un breve encuentro con los voluntarios de la JMJ, el Papa retornará a Roma.

Culminan así cuatro días de estancia de Benedicto XVI en Madrid. Quedan en la vivencia de los jóvenes y de cuantos les hemos acompañado los actos que el Papa ha presidido. El acto de bienvenida de los jóvenes en la plaza de Cibeles, del pasado jueves; el viacrucis del pasado viernes, en el que para cada una de las estaciones se escogió uno de

los *pasos* de la rica imaginería religiosa del país; la vigilia de oración de ayer sábado en Cuatro Vientos, centrada en la plegaria y en la adoración eucarística, con un discurso del Papa. Benedicto XVI es especialmente sensible a la dimensión estrictamente religiosa de las JMJ. Los jóvenes son invitados a vivir una experiencia de fe.

Benedicto XVI ha querido aprovechar su viaje para hacer algunos actos que complementan su dedicación preferente a los jóvenes en los días de su estancia entre nosotros. El viernes pasado al mediodía, en el monasterio de El Escorial, mantuvo un encuentro con religiosas jóvenes. Después, en el mismo lugar, se reunió con más de mil profesores universitarios, preferentemente jóvenes. No podía faltar un encuentro con el mundo académico, dado el interés del Papa teólogo y profesor universitario por el mundo del estudio, la investigación y la cultura. Ayer sábado, por la mañana presidió una misa para los seminaristas y religiosos jóvenes en la catedral de la Almudena. Este es un encuentro que ya mantuvo en su visita a Valencia y que cuida de manera especial, dada su preocupación por las vocaciones sacerdotales y religiosas, que representan

el futuro inmediato de la Iglesia. Y por la tarde, antes de dirigirse al aeródromo de Cuatro Vientos para la vigilia de oración con los jóvenes, aún encontró un tiempo para visitar la Fundación del Instituto San José, un centro asistencial para enfermos de la archidiócesis de Madrid, atendido por la orden hospitalaria de San Juan de Dios. Un emotivo encuentro con personas enfermas y discapacitadas que trajo a nuestra memoria la visita realizada por el Papa, durante su estancia en Barcelona, a la Obra diocesana Benéfico-social del «Nen Déu».

Llegan hoy a su término, pues, las cuatro intensas jornadas de Benedicto XVI entre nosotros. Terminó con una doble invitación: a la reflexión y a la plegaria. Reflexión sobre las palabras que nos ha dirigido Benedicto XVI estos días. Y plegaria por los frutos de la JMJ de Madrid, los frutos de vida cristiana en los jóvenes, los frutos de renovación de la pastoral de la juventud en nuestras diócesis y los frutos también de vocaciones sacerdotales y religiosas para el futuro de la Iglesia.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona